ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ διασήμου ἐξερευνητοῦ τοῦ Β. Πόλου LARS HANSEN

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΤΖΙΜ

ΜΕΣΑ στὴν ἐποθλητικὴ νύχτα τοῦ Πόλου, ἐνῶ ἡ χιονοθύελλα ἐτράνταζε τὴν καλύβα μας, ὁ Οὐίλλιαμ Κινλίνο, ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους μας, ἄρχισε νὰ μᾶς διηγεῖται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία :

Ἐδῶ καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια βρισκόμουν στὸ Κολοράντο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ ὑπηρετοῦσα σ' ἕνα ἀπόμερο «ράντς» (ἀγροτικὸ κτῆμα κάου μπόϋ), ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 1200 μιλλίων ἀπὸ τὸ κοντινότερο ἀγροτικὸ κτῆμα καὶ σὲ ἀπόστασι 1600 μιλλίων ἀπ' τὴν πλησιέστερη κωμόπολι.

Στὸ κτῆμα ἐκεῖνο ὑπηρετούσαμε δεκάξη κάου μπόϋ, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης του, ποὺ ἦταν ὁ μεγαλείτερος καὶ πλουσιώτερος γαιοκτήμων τοῦ Φὰρ Γουέστ, ἦταν χῆρος κ' εἶχε ἕναν μοναχογιό, τὸν Τζίμ, ποὺ ἔμενε κ' αὐτὸς μαζύ μας. Ὁ Τζὶμ ἦταν πολὺ μικρὸς ὅταν πέθανε ἡ μητέρα του καὶ μεγάλωσε ἐκεῖ πάνω στὰ ἄγρια βουνά, στὴν ἐρημία, ἀνάμεσα στοὺς δεκάξη κάου μπόϋ τοῦ πατέρα του. Ὅταν πρωτοπῆγα στὸ κτῆμα τους, ὁ Τζὶμ ἦταν ἕνα παλληκάρι δεκαοχτὼ ἐτῶν, ψηλόσομο, φωμαλέο, ἡλιοκαμένο καὶ ἁπλοϊκό. Δὲν εἶχε ἰδῆ ποτὲ στὴν ζωή του γυναίκα καὶ ὅλοι ἀπορούσαμε μαζύ του, ποὺ δὲν εἶχε ἐκδηλώσει ποτέ του τὴν ἐπιθυμία νὰ κατεβῆ στὴν πόλι, νὰ γνωρίσῃ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ μάλιστα γυναίκες.

Ὅταν στὶς ἀτελείωτες χειμωνιάτικες νύχτες, καθισμένοι γύρω ἀπ' τὴν μεγάλη φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ, διηγόμαστε διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς μας καὶ πρὸ πάντων ἐρωτικές μας περιπέτειες, ἐβλέπαμε τὸν Τζὶμ νὰ μᾶς κυττάζῃ μ' ἕνα βλέμμα οἰκτον.

Μᾶς φαινόταν παράδοξο πῶς δὲν εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ γυναίκες. Καὶ πραγματικὰ δὲν φαινόταν νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς γνωριμίας τους, οὔτε ἤθελε κἂν νὰ τὶς συλλογίζεται καθόλου. Δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ κτήματός του καὶ περνοῦσε ὅλον τὸν καιρὸ του ἀνάμεσα στὰ ζῶα, στὰ σκυλιά του καὶ στὸ ἀγαπημένο του ἄλογο, τὸν Φόξυ. Τὸ μόνο πάθος του ἦταν τὸ κυνήγι.

Πέρασαν ἔτσι τρία χρόνια. Ὁ Τζὶμ ἦταν πειὰ εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν.

Ἦρθε τέλος καὶ ἡ ἐποχή, ποὺ ὅπως κάθε χρόνο, τρεῖς ἀπὸ μᾶς κατέβαιναν στὴν πόλι γιὰ νὰ ψωνίσουν τρόφιμα γιὰ ὅλη τὴ χρονιά. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους δὲν ἐπρόκειτο νὰ πάω κ' ἐγώ.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἑτοιμασθήκαμε νὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴν πόλιν εἴδαμε ξαφνικὰ τὸν Τζὶμ νὰ τηδῆ ἐπάνω σ' ἕνα ἄλογο καὶ νὰ μᾶς λέῃ ὅτι θὰ ἐρχόταν καὶ αὐτὸς μαζύ μας.

Παραξενευτήκαμε γι' αὐτό, ἀλλὰ τὸν δεχθήκαμε μὲ χαρὰ μαζύ μας. Θέλαμε νὰ ἰδοῦμε τί μοῦτρα θὰ κανε ὅταν θ' ἀντίκριζε ἄλλους ἀνθρώπους καὶ μάλιστα γυναίκες.

Ὅταν φτάσαμε στὴν πόλι, πήγαμε σ' ἕνα κατηλειὸ νὰ πιοῦμε κανένα ποτό. Τὸ κατηλειὸ ἦταν γεμᾶτο κόσμο αὐτὴ τὴν ὥρα. Καθήσαμε σ' ἕνα τραπέζι ποὺ βρήκαμε ἀδειανὸ καὶ σὲ λίγο, ἡ κόρη τοῦ καταστηματάρχου μᾶς ἐσερβίρισε τὰ ποτὰ ποὺ τῆς παραγγείλαμε.

Ἀφοῦ ἔπαιμε τὰ ποτά μας, σηκωθήκαμε καὶ φύγαμε. Ὅταν προχωρήσαμε ὅμως μερικὰ βήματα, εἴδαμε ὅτι ὁ Τζὶμ δὲν μᾶς εἶχε ἀκολουθήσει. Κυττάξαμε δεξιὰ κ' ἀριστερά, ἀλλὰ δὲν τὸν εἴδαμε πουθενά. Μόνο τὸ βράδυ, ἔναν ξαναγυρίσαμε στὸ κατηλειό, τὸν ἀντικρύσαμε νὰ κάθεται στὴν δια θέσι ποὺχαμε καθήσει καὶ τὸ πρωΐ. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν μιὰ φλόγα ἔνῃ λάμψῃ καὶ ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω στὴν κόρη τοῦ καταστηματάρχου. Τὴν ἔλεγαν Ἄννα καὶ ἦταν ἕνα ὡραιότατο κορίτσι...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Τζὶμ δὲν ξεκολλοῦσε καθόλου ἀπ' τὸ κατηλειό. Ἐνῶ ἐμεῖς φροντίζαμε γιὰ τὰ ψώνια, αὐτὸς ἐπήγαινε πρωΐ-πρωΐ, μόλις ἄνοιγε τὸ κατηλειό, θρονιαζόταν σ' ἕνα τραπέζι κ' ἔμενε ἀκίνητος, κοιτοπίνοντας οὐϊσκυ, μὲ τὰ μάτια διαρκῶς καρφωμένα ἐπάνω στὴν Ἄννα. Οὔτε τὴ νύχτα, ὅταν ἔκλεινε τὸ κατηλειό, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' ἐκεῖ κι' ὁ καταστηματάρχης ἀναγκαζόταν νὰ τὸν βγάζῃ ἔξω διὰ τῆς βίας. Τότε στέκοταν ἀπέξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κύτταζε τὴ νέα μὲ λαχτάρα.

Ἔτσι ὅλα τὰ ψώνια ἀναγκασθήκαμε νὰ τὰ κάνουμε μόνοι μας. Κι' ὅταν πειὰ τελειώσαμε κ' ἑτοιμαστήκαμε νὰ φύγουμε, πήγαμε νὰ πάρουμε καὶ τὸν Τζίμ. Ἐκεῖνος ὅμως μᾶς εἶπε μελαγχολικά :

— Πηγαίνετε στὸ καλό. Ἐγὼ δὲν θἄρθω. Πέστε στὸν πατέρα μου νὰ πάρῃ κανέναν ἐπιστάτη γιὰ νὰ μ' ἀναπληρώσῃ στὴ δουλειά. Ἐγὼ μόνον ὅταν παντρευτῶ τὴν Ἄννα θὰ ξαναγυρίσω στὸ ράντς.

Μάταια προσπαθήσαμε νὰ τὸν μεταπείσουμε. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ λέξι. Ἔπιαμε λοιπὸν μερικὰ ποτήρια μαζὺ κ' ἔπειτα τὸν ἀποχαιρετήσαμε καὶ φύγαμε.

Πέρασαν μῆνες πολλοί, χωρὶς ὁ Τζὶμ νὰ φανῆ στὸ ράντς. Μόνον ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἦλθε ἕνας ἀπεσταλμένος του καὶ εἶπε στὸν πατέρα τοῦ πὼς ὁ Τζὶμ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ τὴν Ἄννα. Ὁ πατέρας του τοῦ ἔδωσε πενταχόσια δολλάρια καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀκόμη, ἔπειτα μιὰ μέρα εἴδαμε νἄρχονται πρὸς τὸ ράντς δυὸ καβαλλαρέοι. Νομίσαμε πὼς ἦταν ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας, ποὺ περνοῦσε μιὰ φορὰ τὸν χρόνο, κάνοντας τὴν συνηθισμένη του ἐπιθεώρησι στὰ ράντς. Μὰ δὲν ἦταν ὁ ἀστυνόμος.

Ἦταν ὁ Τζὶμ καὶ ἡ Ἄννα ποὺ εἶχαν παντρευτῆ κ' ἐρχόντουσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ ράντς.

Τοὺς δεχτήκαμε μὲ χαρὰ κ' ἔζησαν κοντά μας εὐτυχισμένοι...

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἐγὼ ἔφυγα ἀπ' τὸ ράντς καὶ πῆγα νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ Μεξικό.

Ἐμεινα ἐκεῖ δυὸ χρόνια, ὅταν ξαφνικά, μιὰ μέρα, ἔμαθα πὼς ὁ Τζὶμ εἶχε ἔρθει κ' εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ κοντά, σ' ἕνα δάσος, ἐπάνω σὲ κάποιον λόφο, καμμιὰ πενηνταριὰ μίλλια μακρυά, ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν.

Μ' ἐκυρίευσε τότε ζωηρὰ ἐπιθυμία νὰ ξαναιδῶ τὸν παλιό, ἀγαπητό μου φίλο.

Ἐνοίκιασα ἕνα ἄλογο, ξεκίνησα ἕνα πρωΐ καὶ τὸ ἀπόγευμα ἔφτασα στὰ λειβάδια τοῦ Τζὶμ. Τὸν βρῆκα ὁλομόναχο καὶ μελαγχολικό. Ὡστόσο μὲ ἐδέχτηκε μὲ χαρά, μὲ περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε καλύτερα καὶ μὲ κράτησε πολλὲς μέρες κοντά του. Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ μιὰ ἐρωτησις ἐχόταν διαρκῶς στὰ χείλη μου: Τί εἶχε γίνει ἡ Ἄννα ; Εἶχε φύγει ; Ἢ τὴν εἶχε παρατήσει ὁ Τζὶμ ; Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Τζὶμ δὲν μιλοῦσε ποτὲ γι' αὐτήν, σιωποῦσα γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν λυπήσω.

Τέλος μιὰ μέρα ὁ Τζὶμ μὲ πῆρε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἔλα μαζύ μου !

Μὲ πῆγε μέσ' στὸ δάσος, σ' ἕνα μέρος ὅπου εἶχαν κόψει τελευταία τὰ δένδρα. Τὸ γυμνὸ αὐτὸ μέρος τοῦ δάσους ἦταν καγκελόφραχτο καὶ γεμᾶτο ἄνθη. Ὁ Τζὶμ ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδί του τὴν καγκελένια πόρτα καὶ μπήκαμε μέσα. Τότε εἶδα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους ἕναν τάφο, ποὺ τὸν σκέπαζε μιὰ ἄσπρη πλάκα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς :

«ΕΜΩ ΕΙΝΕ ΘΑΜΜΕΝΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ».

— Πέθανε ἡ Ἄννα ; τὸν ρώτησα τότε.

Ὁ Τζὶμ ἀναστέναξε κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ:

— Ἀυὸ χρόνια μετὰ τὴν ἀναχώρησί σου ἀπὸ τὸ ράντς, ἡ Ἄννα ἀρρώστησε ξαφνικά. Ἀρρώστησε βαρειά. Καὶ τότε ἀρχίσαμε νὰ περνοῦμε πλιὰ τῆς ἡμέρες καὶ νύχτες ἀγωνίας... Οἱ πόνοι ποὺ ὑπόφερε ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι ἀπ' τὴν δύναμί της καὶ ἡ φωνὲς ποὺ ἔβγαζε μοῦ ἔσχιζαν τὴν καρδιά. Τὸ λατρευτὸ πρόσωπό της εἶχε παραμορφωθῆ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια καὶ τοὺς πόνους. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐλύγισα ἀπὸ τὴν λύπη, ὑπέφερα τρομερά. Ἔκλαιγα ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν βοηθήσω. Νύχτα καὶ μέρα ἔμενα ἀδιάκοπα κοντά της. Ἡ ἀρρώστεια της ἐχειροτέρευε ὁλοένα καὶ περισσότερο. Οἱ πόνοι της ἦσαν πειὰ τόσο τρομεροί, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ. Δὲν μποροῦσα πειὰ ν' ἀντικρύζω τὸ θέαμα αὐτό.

».... Μιὰ μέρα τὴν ἐσήκωσα ἀπ' τὸ κρεββάτι, τὴν ἐπῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἔβγαλα ἔξω. Ἔπειτα προχώρησα καὶ ἔφτασα πίσω ἀπ' τὴν μάνδρα τοῦ σταύλου. Ἐκεῖ τὴν ἀκούμησα κατὰ γῆς, τὴν ἐφίλησα τρυφερὰ κ' ἔβγαλα τὸ περίστροφό μου. Τὸ διηύθυνα κατεπάνω της. Ἐκείνη σήκωσε τὰ μάτια της, μ' ἐκύτταξε τρυφερὰ καὶ ἕνα ἀϋάνατο χαμόγελο φάνηκε στὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπό της. Ἔσκιωρα, τὴν ξαναφίλησα μὲ πάθος, τὴν ἐπυροβόλησα... καί... τὴ σκότωσα !...»

Βαρειὰ σιγὴ διεδέχθη τὴν ἀφήγησι τοῦ Οὐίλλιαμ Κινλίνο. Ἔξω δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν βουὴ τῆς χιονοθυέλλης, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τραντάζῃ τὴν καλύβα μας.

Στέκοταν ἔξω ἀπ' τὸ κατάστημα καὶ κύτταζε τὴν νέα μὲ λαχτάρα